

(המשך מעמוד 22)

עתה כמה אפשרויות — כפי שטוענים קצינים בכירים מאד במטה הארצי, בעלי עמדות מפתח, שאינם מסתירים את העובדה כי לא התלהבו מבחירתו של שר-המיטרה שלמה הילל בתבורי דווקא, כמפכ"ל החדש. לדעתם הוא עלול להסתבך, אם אך יתחיל לנקוט צעדים להבראת ה-מיטרה מבפנים, לפתוח אותה לביקורת ציבורית ולהתחשב בגילוייה של העיתונות בתחומי האלימות והשחיתות שבתוכה. אם יפעל כך, עלול תבורי לגרום לי-חיכוכים קשים וחרופים בינו לבין הקצונה הבכירה הכפופה לו, שאנשיה אינם ששים כלל לזעזועים ולשינויים דראסטיים. אם יבקש, למשל, לשים קץ לשיטת-החקירה האינקוויזיטריות הנקוטות בידי חוקרים מסויימים, לשם הוצאת עדויות מעצירים, אישימוהו בכך שהוא קושר את ידיהם של אנשיו ואינו מאפשר להם להתמודד עם העולם-התחתון בדרכם.

אך אם יבחר בדרך האחרת, זו של ה-שתיקה וההשלמה, כלומר אם יהיה "ילד טוב", צפויים לו ימים טובים וארוכים בראש המטה-הארצי.

עמוד-שדרה איתן. על תבורי לי-החליט, למן ההתחלה, איזה קו ינקוט בתקופה הקרובה, הסוערת, המזומנת לו, תקופת ערבי-הבחירות. מומחים צופים עתה הפגנות רבות, שביחות, אולי אף הפגנות-רחוב סוערות. הממשלה תבקש מן המיש-טרה לנקוט יד חזקה, להרגיע את הרוחות בכל מחיר. כיצד עתיד חיים תבורי להגיב על דרישות אלה?

תומכיו במטה-הארצי טוענים, כי הנקודה החזקה של תבורי היא עמוד-השדרה ה-איתן שלו. אם נכונים דיבריהם, כיראו יש להניח שהוא לא יחסס להרחיק מעל דרכו את הקצינים שינסו להחל בעבודתו כדי לסלקו. כצעד במילחמה הקרה המתנהלת בין קבוצות הקצינים השונות במטה-הארצי, אם יחליט שמוטב לו להתנהג יפה ולעשות את רצון כולם, תוך פשרות ומציאת שביל-זהב, ייתכן שכולם יהיו מרוצים — אך בכך גם תגיע אל קיצה האגדה ששמה חיים תבורי.

מישפט

הצנזור המחורני

בית-המשפט קבע: למישטרה

אין זכות להפגין צנזורה

מי מוסמך לאסור מופעי עירום בישראל, משרד-הפנים, באמצעות המועצה לביקורת סרטים ומחזות, או המישטרה? או אולי שניהם גם יחד? על שאלות אלה התבקש להשיב השופט העירוני בתל-אביב יצחק אורן. היה זה אחרי שניציג המישטרה, רבי-פקד יעקב כהן, ביקש ממנו להוציא צו סגירה נגד מועדון-היללה 1901, "משום שהוא מהווה מקור משיכה אללמנטים מסוכנים לציבור ומהווה פגיעה במסור הציבורי". מופע העירום למישטרה לבקש בקשה זו היה מופע העירום המוצג במועדון (העולם הזה 2044) ברישיון ובאישור המועצה לביקורת סרטים ומחזות.

היה זה דווקא הצנזור הממשלתי שיצא נגד תביעת המישטרה לגסור את המועדון בשל מופע העירום המוצג בו. ה"ר מאיר שחם, איש משרד-הפנים, המשמש ממלא מקום יו"ר המועצה, עלה על דוכן העדים והצהיר: "לא ידוע לי על כל גוף אחר בארץ הממונה על ביקורת סרטים ומחזות. אם אנתנו מוצאים בזמן ביקורנו במופעים השונים כי הם טוענים ביקורת ומעקב אנתנו פונים למישטרה ומבקשים ממנה כי תבצע מעקב. אין זה מתפקיד המישטרה לאסור מופעים, אלא לפי הוראה שלנו".

ראיות חדשות. במצב זה ניסה ניציג המישטרה לטעון כי מופע העירום מהווה ויטרד ציבורי משום שהוא מושך אליו טיפוסים שליליים.

השופט יצחק אורן לא סבר כי זהו ימוק מספיק לאסור את המופע. "נאמנים לי דברי ה"ר שחם", קבע, "שעשה עלי ורשם מהימן, מהוגן, ישר ונאמן, כי לא ידע לו זה היום כל נימוק שייחייב אותו בטל את ההיתר שניתן למופע". אבל, זאתם לבקשת המישטרה, נתן לה השופט שות, להביא בפניו ראיות חדשות כדי נסס את בקשתה. כך וכלו שטריום נוספים להינות מדי דב חינוס מהצגת העירום, בחיפוש אחר ראיות הניכספות.

מדוע הוא התאבד?

לפטר או להתפטר. כך יכול היה להיווצר מצב שבו הכנסת תסיר את חסינותו והוא עלול להיחקר ואולי גם להיעצר, אך הוא יישאר שר בממשלה עד הבחירות. על היועץ-המישפטי-לממשלה הוטל לבדוק, כיצד ניתן למנוע מצב מביך זה.

ביום הראשון השבוע קרא עופר על הדיון בעיתונים, ופנה אל ראש-הממשלה בבקשה להחיש את החקירה, למען תוכח הפתור. ראש-הממשלה היסנה אותו אל שר-המישפטים, הממונה על נושא זה, ביום הראשון לפגנת-ערב נכנס אברהם עופר אל שר-המישפטים חיים צדוק, יצא כעבור שעה לשהוא אדם אחר לחלוטין. תוכן השיחה אינו ידוע, אולם נראה כי צדוק הסביר לעופר שאין מנוס מהמשך החקירה, כמו בפרשת ידלין. עופר יצא מן הפגישה עם השר ונהג לדירתו בירושלים, ברחוב הבנאי 24. ביום השני בבוקר נסע לביתו שבתל-אביב. בצהרי יום השני שם קץ לחייו.

התלונות פתחו קופת-עבירות

אין ספק כי עופר לא התאבד בגלל ה-פירסומים בעתונות. בחייו ידע כבר התקפות חריפות בהרבה על אישיותו ועל מעשיו. בתקופת העברת חוק באדר-עופר פירסם העולם הזה חקירה על עיסקי שיכון עובדים ועל קישרי עופר ואשר ידלין, שכללה חלק ניכר מן החומר שאותו חוקרת עתה המישטרה. הפירסומים הללו לא עיר-ערו את שלוליות-רוחו של עופר, שהיה רגיל למאבקים ביורה הפוליטית. ניתן להניח כי מה שהביאו לידי ההחלטה למנוע את החקירה נגדו, הוא המידע שנמסר לו על-ידי שר-המישפטים, וכן סיורבו של ראש-הממשלה לפרסם הודעה המסחרת אותו — כפי שעשתה הממשלה בעניין ידלין, בשעתו.

אהרון ברק, אולי בגלל היותו משרת הי ציבור ולא נבחרו, הופיע ענוב ולבוש בחליפה.

העילה הרישמית לפגישה היתה פנייתו של יצחק רבין אל שר-המישפטים, לפני שלושה שבועות, שבה התבקש למסור לראש-הממשלה דו"ח על מהלך החקירה נגד שר-השיכון אברהם עופר.

לראש-הממשלה ניראה הדבר חשוב, כיוון שעל צמרת המערך ניטל להחליט אם יקבל עופר את תפקיד יו"ר מטה הבחירות של המערך, תפקיד שהוא כבר הודיע ברבים כי יסכים למלאו. כן ביקש רבין לדעת מה צפוי מחקירתו של עופר, כדי שלא תחזור פרשת ידלין על עצמה, אך הפעם בעוצמה כפולה ומכופלת, שכן הבחירות קרובות ובאות ועופר הוא מעמודי-התווך של המערך.

שר-המישפטים אינו מקיים מגע ישיך עם חוקרי-המישטרה, ומשום כך פנה אל היועץ-המישפטי אהרון ברק המנהל, לי-מעשה, את חקירת עופר, כשם שעשה לגבי חקירת אשר ידלין. ברק מסר לצדוק מימצאים ראשונים, שדי היה בהם כדי לפסול את עופר כמועמד לתפקיד יו"ר מטה-הבחירות. ועתה, בבוקר השבת, הגיע ברק כדי לדווח לראש-הממשלה על מהלך החקירה ועל מה שצפוי בה וכתוצאה ממנה.

בישיבה דיווח ברק לשרים הנאספים, כי הממצאים שנתגלו עד לאותה עת חמורים. בעיקר חמורה היתה עדותו של עורך-הדין חיים גרשן, עדי-המדינה נגד אשר ידלין, שמסר עדות נגד עופר בפרשת רכישת הקרקעות במיזרח-ירושלים. לפי דיווחו של ברק, לא יכול להיות מנוס מפתחה בחקירה רישמית נגד עופר, כולל הסרת חסינותו כשר.

בדיון שהתפתח דנו המשתתפים בשאלה כיצד למנוע ביוון, העתיד להיגרם מכך שלא ניתן להפסיק את חברותו של עופר בממשלה שכן, מממשלת-מעבר לא ניתן

א ידו רצה אברהם עופר בהוכחת צידקתו. כפי שכתב במכתב שנמצא ליד גופתו, היה מעשה-התאבדות הדבר האחרון שהיה עליו לעשות. שכן עתה תיפסק החקירה, מן ההכרח, והציבור לא יידע עוד לנולס אם החשדות שחקרה המישטרה נגד עופר נכונים אם לאו.

אילו רצה עופר בטהור שמו, היה עליו לפנות ליועץ-המישפטי-לממשלה, לי-הודיע כי הוא מוכן להסיר מעליו את חסינותו מרצונו, על-מנת לאפשר למישטרה לחקור ולהוציא את צידקתו לאור. עופר לא בחר בדרך זו. הוא הלך בדרך טראגית כדי להימנע ממה שעובר עתה על חברו הטוב, אשר ידלין, שיחד עימו עבר את שלושים השנים האחרונות, למן החברות המשותפת בקבוצת המדיה עד הלום. שרישת האירועים שהביאה את עופר לידי ההחלטה לשים קץ לחייו החלה בבוקר השבת האחרונה.

הפגישה הסודית גילוי מיקרי

ה פגישה סודית תוכננה לשעה שבה העיתונאים אינם צופים לעבר הנעשה בביתו של ראש-הממשלה. מועד הפגישה לא נרשם ביומניהם של המזמנים אליה, כך שאפילו מזכירותיהם לא ידעו כלל כי ראש-הממשלה, יצחק רבין, וימן אליו שלושה אישים מצמרת המדינה, לדיון ההיגורל בפרשה שבכוחה להכריע את גורל הבחירות הקרובות, לולא צמד צלמי-עיתונות, אשר כמיטב מסורת הצלמים האיטלקיים ארכו ליד ביתו של רבין כבר בבוקר השבת, לפי היתה העולם יודע כלל כי הארבעה אכן נפגשו.

כך הגיעו גם שר-המישפטים חיים צדוק — ללא עניבה ומעל, כמינהגו ללבוש לבוש ספורטיבי בשבת — ושר-המישטרה שלמה הלל. רק היועץ-המישפטי-לממשלה